

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 840/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 3 PP 40/2015 a jeho uznesením z 23. apríla 2015 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 70/2015 a jeho uznesením zo 4. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 PP 40/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho uznesením z 23. apríla 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 70/2015 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením zo 4. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 16. marca 2015 žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2 T 94/2010 zo 16. decembra 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 6/2014 z 11. marca 2014.

O žiadosti sťažovateľa rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 23. apríla 2015 tak, že žiadosť podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s použitím § 66 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 4. júna 2015 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ namieta, že v konaní pred uvedenými všeobecnými súdmi a ich rozhodnutiami došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu, prezumpciu nevinu a práva na obhajobu.

S poukazom na odôvodnenia napadnutých uznesení sťažovateľ uvádza:

„Sťažovateľ v prvom rade poukazuje na svojvôľu súdov pri rozhodovaní o jeho žiadosti. Inak nemôže nazvať konanie súdov, ktoré sa v odôvodnení svojich rozhodnutí vôbec nevysporiadali s argumentmi a dôkazmi, ktoré svedčili v prospech odsúdeného. Je to v priamom rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. posledná veta. Navyše spôsob a obsah odôvodnenia oboch uznesení je v priamom rozpore s právom odsúdené na rešpektovanie prezumpcie nevinu a predovšetkým právom na spravodlivý súdny proces,

ktorého nedielnou súčasťou je aj právo na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdov.

V odôvodnení napadnutých rozhodnutí súdov absentuje úvaha súdov, ako sa vysporiadali s dôvodmi, ktoré uvádzal sťažovateľa a na ktoré tento poukazoval ako na dôvody, pre ktoré by malo byť vyhovené jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Súdny len jednostranne citovali z kontextu celého hodnotenia vytrhnutné časti hodnotenia riaditeľa [REDAKOVANÉ] a tieto potom použili ako argument prečo sťažovateľovej žiadosti nevyhovieť. Nevedno prečo ignorovali - prešli mlčaním - záver, že čiastočne splňa podmienky na to, aby súd jeho žiadosti vyhovel, že po počiatočných ťažkostiach sa adaptoval, bol disciplinárne odmenený, dostal niekoľko pochvál Je povinnosťou súdov vysporiadať sa nielen s argumentmi, či dôkazmi, svedčiacimi v neprospech sťažovateľa, ale aj s tými, ktoré vyznievajú v jeho prospech. Prečo však súdy práve tieto druhé závery a skutočnosti nevzali do úvahy, sa nedá z predmetných uznesení zistiť.

Takisto súdy neodôvodnili ani to, prečo nepovažovali ďalšie dôkazy vykonané na verejnom zasadnutí a ktoré boli v prospech sťažovateľa (zabezpečenie práce - pracovná zmluva, potreba starostlivosti o choré mal. dieťa) za dostatočné na to, aby mohli byť podkladom pre úvahu o možnosti vyhovenia žiadosti sťažovateľa.

Sťažovateľ je presvedčený, že jediným dôvodom prečo súdy jeho žiadosti nevyhoveli je to, že sa v súčasnosti proti nemu vedie iné trestné stíhanie. Avšak pri rešpektovaní jeho práva na prezumpciu neviny, nie je možné na takúto skutočnosť prihliadať. Súdy vo svojich rozhodnutiach samozrejme touto skutočnosťou neargumentovali, ale z celého kontextu konania na oboch súdoch vyplýva pre sťažovateľa jedine táto skutočnosť, ako jediný argument prečo súdy jednostranne a v rozpore s právom sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a jeho právom na prezumpciu neviny, hodnotili jeho žiadosť a osobu len z negatívnej stránky a opomenuli sa vysporiadať s dôkazmi svedčiacimi v jeho prospech.

Z uvedených dôvodov je sťažovateľ presvedčený, že vyššie opísaným postupom a konaním Okresného súdu Martin a Krajského súdu v Žiline došlo k porušeniu jeho práv na súdnu ochranu, práva na prezumpciu neviny.“

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, § 56 ods. 1 zákona o konaní pred ústavným súdom SR, Okresný súd Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 3PP/40/2015 uznesením zo dňa 23. 04. 2015 sp. zn.: 3 PP/40/2015-28 a Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pred Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 3 Tos/70/2015 uznesením zo dňa 04. 06. 2015 sp. zn.: 3 Tos/70/2015-46 porušili základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o konaní pred Ústavným súdom zrušujú sa uznesenie Okresného súdu Martin sp. zn.: 3 PP/40/2015-28 z 23. 04. 2015 a uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 3 Tos/70/2015-46 z 04. 06. 2015.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 23. apríla 2015

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 23. apríla 2015 bola prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľ podal. O tejto sťažnosti rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 4. júna 2015 tak, že ju zamietol. Právomoc krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorú tento uplatnil na základe sťažnosti sťažovateľa, vylučuje, aby rozhodoval ústavný súd, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 4. júna 2015

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 4. júna 2015, z toho hľadiska, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia

a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 23. apríla 2015, uviedol:

„Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Po preskúmaní trestného spisu krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Výrok uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zodpovedá tiež stavu vecí a zákonu.

Z ustanovenia § 66 ods. 1 Tr. zák. vyplýva, že súd môže odsúdeného podmienčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody, alebo ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Z tohto zákonného ustanovenia teda vyplývajú tri základné podmienky, ktoré sú predpokladom na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V prvom rade je to uplynutie zákonom ustanovenej doby výkonu trestu, v druhom rade je to, že odsúdený počas výkonu trestu odňatia slobody plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a v treťom rade, že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti bude viesť riadny život.

Z trestného spisu vyplýva, že odsúdený [REDAKOVANÉ] doposiaľ splnil iba prvé dve podmienky na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Vykonal zákonom ustanovenú dobu výkonu trestu odňatia slobody, a z hodnotenia počas výkonu trestu odňatia slobody vyplýva, že svoje povinnosti plnil riadne a svojím správaním preukázal polepšenie. Splnenie týchto prvých dvoch podmienok u odsúdeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] však nemusí byť predpokladom na rozhodnutie o jeho podmienčnom prepustení.

Ako to konštatoval okresný súd na strane 3 odôvodnenia napadnutého uznesenia, z odpisu z registra trestov vyplýva, že odsúdený bol doposiaľ 6-krát súdne trestaný. V minulosti bol prevažne odsúdený pre majetkovú trestnú činnosť. Z odpisu z registra trestov ďalej vyplýva, že [REDAKOVANÉ] nebol odsúdený iba slovenskými súdmi, ale aj súdom v zahraničí. Trestnej činnosti v zahraničí sa dopustil v čase podmienčného odsúdenia slovenským súdom. Krátko po uplynutí skúšobnej doby podmienčného odsúdenia sa opätovne dopúšťal rôznej trestnej činnosti.

Na podklade týchto skutočností krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že u obžalovaného [REDAKOVANÉ] nebola splnená tretia podmienka na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a to, že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Na podklade uvedených skutočností krajský súd nepovažoval sťažnosť odsúdeného za dôvodnú, a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Na tomto základe ústavný súd preskúmal aj odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu z 23. apríla 2015, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd v uznesení z 23. apríla 2015 poukázal na vykonané dokazovanie na verejnom zasadnutí, na ktorom rozhodoval o žiadosti sťažovateľa. V prvom rade poukázal na hodnotenie sťažovateľa riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody, na žiadosť sťažovateľa, údaje vyplývajúce z trestného spisu sťažovateľa a tiež údaje vyplývajúce z odpisu registra trestov a tiež na vyjadrenia prokurátora a obhajkyne sťažovateľa. Následne okresný súd uviedol:

„Prihliadnuc na osobnosť odsúdeného tak, ako bola vykreslená v hodnotení ÚVTOS, ďalej na údaje v odpise z registra trestov, má súd za to, že je potrebné, aby na splnenie účelu trestu odsúdený [REDAKOVANÉ] vykonal celý trest. Súd zamietol žiadosť odsúdeného o podmiennečné prepustenie z nasledovných dôvodov:

Podľa odpisu z registra trestov vyplýva, že odsúdený bol doposiaľ 6-krát súdne trestaný. Z hodnotenia ÚVTOS, s ktorým sa stotožnil aj prokurátor konečnom návrhu vyplýva, že resocializačná prognóza odsúdeného je menej priaznivá a riziko sociálneho

zlyhania stredné. Z týchto dôvodov samosudca má za to, že odsúdený nespĺňa všetky podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, najmä podmienku, že u odsúdeného [REDAKOVANÉ] nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a tiež s poukazom na stanovisko riaditeľa ÚVTOS, ako i na konečný návrh prokurátora, na základe uvedených skutočností samosudca zamietol žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 415 ods. 1 Tr. poriadku.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s právnym záverom konajúcich súdov o tom, že neboli splnené podmienky na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že konajúce sudy nevyhodnotili skutočnosti, ktoré boli v jeho prospech, riadne svoje rozhodnutia neodôvodnili a porušili princíp prezumpcie nevinoty, keď podľa jeho názoru zjavne prihliadli na prebiehajúce trestné stíhanie proti jeho osobe.

Podľa názoru ústavného súdu podstatu záverov, ku ktorým dospel krajský súd v spojení s okresným súdom možno považovať za dostatočne a presvedčivo zdôvodnenú. Napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené, preto je ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, nemôže sama osebe zakladať porušenie označených práv.

Aj podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sťažovateľ bol dosiaľ 6-krát súdne trestaný, pričom prevažne išlo o majetkovú trestnú činnosť s tým, že trestnej činnosti sa dopustil (v zahraničí) v čase podmieneného odsúdenia slovenským súdom a krátko po uplynutí skúšobnej doby podmieneného odsúdenia sa opätovne dopúšťal trestnej činnosti, dostatočne presvedčivo odôvodňuje záver konajúcich súdov vo vzťahu k negatívnej prognóze správania sťažovateľa po prepustení z výkonu trestu, t. j. že nemožno od sťažovateľa očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona.

Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k záveru o vyslovení porušenia princípu prezumpcie nevinu, prípadne práva sťažovateľa na obhajobu. Sťažovateľova námietka, že konajúce súdy nevyhnutne prihliadli na prebiehajúce trestné stíhanie vedené proti nemu, hoci to výslovne neuviedli v napadnutých uzneseniach, je hypotetická a vyjadruje len jeho názor, ktorý ale nijakými konkrétnymi skutočnosťami nepreukazuje.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu v spojení s okresným súdom nestotožňuje, nemôže viesť ani k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona krajským súdom v spojení s okresným súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2016